

Գրիգորիս ընդհանրապէս մեր մատենագրութեան մէջ կ'անուանուի բորբակիսկոպան, նոյնպէս կը կոչէ զինք Սակէ փողոցն ալ. Միշայէլ Ասորի իրեն եպիսկոպոս տիտղոսը կու տայ. Դուքի Ծգձի ժողովով ալ նոյնպէս եպիսկոպոս կը կոչէ Արշարունեաց առաջնորդը: Զամշեան՝ իրաւամբ կ'ըսէ, թէ Արշարունեաց առաջնորդները նոյն ատեն ունեն եպիսկոպոսական ձեռնազրութիւնը, սակայն ըորեպիսկոպոս կ'անուանուէին թեմին նախորդ իրաւաբանական վիճակին անունով:

Գրիգորիսի վրայ ուրիշ տեղեկութիւններ կը պակսին. զիտենց միայն Մանազկրափի ժողովին մասնակցած ըլլալը, բայց թէ ինչ դեռ կատարած է հոն՝ մեզի ծանօթ չէ: Սակա ժողովոցը մեզի կը ցուցնէ անոր առաջնորդութեամբ գումարուած ըլլալը այդ ժողովը. Ասորիկ միան Գրիգորիսը յանուանէ կը յիշատակէ իրը ժողովականներէն ամենանշանաւորը, մինչ միւսներուն անունները զանց կ'ընէ: Սակէ ժողովոցը կու տայ նաև իր վերջաբանին մէջ այս մակդիրները Գրիգորիսի. «Քաջդ յիմաստակս, նախընտիրդ ի վարդապետ Հայոց, կարկիշտ յունաց են», և կ'ըսէ թէ իրեն հրամայած է Յովլէանէս Օձնեցի կաթողիկոսը «բանաստեղծել մեկնութ ընթերցուածոց»: Սամուէլ կամրջածորեցի՝ առանց Ընթերցուածոց մեկնութիւնը տեսնելու, Սակս ժողովոցի այդ տողերէն կը հնաւեցէ Օձնեցի ինդրանցով զրած ըլլալ Գրիգորիսի իր Մեկնութիւնը: Սակս ժողովոցի այդ խօսեցը սոսկ զրաբանութիւն կը նկատեմ, ինչպէս նաև շառյած զրուտափիները չափանցեալ և արդինց դիտութեալոր մտցի: Գրիգորիս Մանազկրափի ժողովի ատեն պէտք էր շատոնց լրացուցած ըլլալ Ընթերցուածոց Մեկնութեան շարադրութիւնը և վահան Պատրիկի թելադրութեամբ: Իր զիրցը ամէնէն զական վաւրաթուղթն է՝ ինչպէս իր կեանքի ինչ ինչ պարագաներուն ստուգութեան, նոյնպէս նաև իր զիտական մակարդակին և

մոցի կարողութեան, և ատիկա պիտի ցուցնէ իրեն ընծայուած մակդիրներուն և զուհասներուն արդարացի ըլլալը կամ ոչ. գրին ուսումնամիջրութիւնը սակայն ուրիշ առթիւ կարելի է տեսնել:

Ա. Ա.

ԱԿՂԱՋՐԱԿԱՆ

ԼԱ.

ՄՌ՝ ԳՐԵՔ

ԳԱ. ՌՃ. Ս

ԱՅԼ ԳՐԵՑՔ

ԳԱ. ՌՃ. Ս

Հարցասէր մը կը զրէ: «... Թոյլ տուէր ձեր նկատամանը յանձնել վերջերս գործական գարձած մի բանի սիսալներ, որոնց մէկը աւելի տեղեր կարելի է հանդիպիլ մեր հայաթերթերուն ու գրական հանդէներուն մէջ:

«Ասոնց կարգէն են օրինակ ԴԱԽՑԱՄ ձեւը. շատ գրողներու մօս հանդիպած եմ այդ ձեւին, դասցած թէ դարձած: Այ. ձեփ պաշտպանները իրը փաստ կը քշն դասնալին ելլելը. ուրիշներ ալ դարձածը անմիջական ձնունդը կը նկատեն դարձին, առանց բայի հանգամանցը նկատի ունենալու »:

Ա. ձեփ պաշտպանները զիտանլու են որ իրաւ դասնալին է որ կ'ելլէ դասցած ձեւը, բայց ոչ այդ այլանդակ երեսոյթով, այլ իր ուղիղ շնորհցովը՝ դարձած:

Երեք բայ ունինց նոյն երեսոյթով, դասեալ, բարեալ, (համբասեալ, ամբասեալ), ընթեսեալ, որոնց երկու առաջնները ձայուկն էն, դարձ, բարձ, (համբարձ, ամբարձ): իսկ լերեսենոյն՝ սոյով, լերեից:

Ասոնց կ'ըսուին կատարեալի արմատ. որ է ըսել՝ կատարեալ եզակի երբորդ գէմը են. դարձ(աւ), բարձ կամ երարձ, ընթերց(աւ), առաջներ կրաւորակերպ չէզոր, երկրորդը ներգործական, երրորդը հասարակածները կրաւորական, իմաստը ներգործական. ըսել է կարդաց, իսկ երկրորդները

1. Զամշեան. Պատ. Հայոց. Բ. Հա. էջ 373.

լւա կ'ընեն դարձած դարձին անմիջական ծնունդը նկատելով, բայց պէտք է նկատի ունենան բայի հանգամանքը:

Միթէ կարելի՞ է դարձածը՝ որ բայ է, դարձին անմիջական ծնունդը հսկարել, և նկատի շառնել բայի հանգամանքը։ Ըսինք արդէն կամ պիտի ըստնք որ դարձածը՝ այսինքն անցեալ դերայը կը պատկանի կատարեալի խումբին, որուն մէջ տիրող մենք է դարձ։ կատարեալին արմատը, ներկայի խումբը դասե-(ամ) արմատով կ'ըլլայ բուլը, կատարեալին ալ դարձ արմատով։ Միթ լեզուին մէջ գոյականներն իսկ երբեմ լրում գորութիւն կ'ունենան։

Նախինք կ'ըսեն, օրինակ մը բերելու համար, «ծննդեամբ զկայէն», որ ըսել է «ծննանելով զկայէն», «երկիրած յլսուուծոյ», ըսել է «որ երկնչի յլսուուծոյ»։ Ծնունդ դոյականն ու երկիրած ածականը զործածուած են իրը բայ Դարձածին մէջ՝ որ բուն բայ է, բայի հանգամանք չնկատելը հեթանոսութեան զերպղականն է։

Գիտնալու են դասցած ու դարձած զրոյ պարոնայը, որ հայ լեզուի բայերը կը լծորդուին երկու որոշ խումբով, ներկայի խումբ, կատարեալի խումբ։ Բայի մը ներկայի խումբը միշտ կանոնաւոր է, բայը ուրցան ալ անկանոն, կամ զարտուղի ըլլայ. կատարեալի խումբն ալ ինը իր մէջ կանոնաւոր է. այնպէս որ կարելի է ըսել թէ հայերէնի մէջ տիրապէս անկանոն կամ զարտուղի բայ գոյութիւն չունի։

Առնենց զարտուղի կոչուած բայ մը. ուստեմ, ասոր ներկայի խումբը կը լծորդուի ճիշտ սիրեմ կանոնաւոր բային պէս։

Ուստեմ, ուստի, մի՛ ուստի, մի՛ ուստի, ուստիցեմ, ուստի, ուստից։

Սիրեմ, սիրեմ, մի՛ սիրեր, մի՛ սիրեր, սիրիցեմ, սիրել, սիրերց։

Կատարեալի խումբ։

Կերայ, կերայց, կեր, կերայք, կերեալ։

Աս ալ ինց իր մէջ կանոնաւոր է։

Աշխարհաբար ծեւ. ներկայի խումբ. Կուտեմ, կ'ուստի, մի՛ ուստի, մի՛ ուստի, պիտի, երկ ուստի, ուստի, ուստի, ուստի, ուստի, ուստի։

Կատարեալի խումբ։

Լերայ, կեր, կերէք, կերած, կերեր։ Անցեալ զերպայը ուստած չեղաւ. ինչու որով հետեւ կատարեալի արմատէն կը շինուի՝ որ է կեր. կեր-եալ, կեր-ած։

Հիմա տեսնենք դասնալ բայը։

Արմատ դարձ. բուն հին ձեւը դարձնամ. ներկայի խումբին մէջ ձան ինկած է, և մացած է դարձնամ. և զի նու զիրը իրմէ առաջ ը զիրը տեսնելու առաջնորդինը չունի, այլ ո կ'ուզէ, կը փոխուի կ'ըլլայ դասնամ։

Ներկայի խումբը ճիշտ կարդամին պէս կ'ըլլայ, դասնայի, դասնայի, մի՛ դասնար, դասնայցեմ, դասնայ, դասնարց։

Կատարեալի խումբին մէջ կ'իշնայ նուն, և կուզայ ձայ, և որովհետեւ նու չկայ, տան կը փոխուի րեի Այսինքն սոյ զիրը իրմէ զերջ միշտ նու կ'ուզէ. ամառն. երբ իրարմէ հեռանան՝ տան կը փոխուի րեի. ամարան. դոսին, դրան. մատուսէն մատրան, մայնաւորի բով կրնայ անփոփոխ մալ. դասն, դասին, գառն գառին, եւն, եւն. Ասոնց վրայ խօսեր եմ արդէն նախընթաց զլուխներուն մէջ։

Ուրեմն կատարեալի խումբն ալ կ'ըլլայ. Դարձայ, դարձայց, դարձ, դարձիր, դարձարուք, դարձնալ։

Աշխարհաբար. դարձայ, դարձիր, դարձած. Անցեալ զերպայը շինուեցաւ կատարեալի արմատէն դարձ-եալ. դարձ-ած։

Այսպէս բասնամ բայն ալ կը լծորդուի ճիշտ դասնամին պէս. թէեւ ան ներզործաւ կերպ. բարձի, բարձից, բարձ, բարձէր, բարձեալ. աշխարհաբար՝ բարձած. թէեւ ասի չի զործածուիր, բեսնալ, բեսնել ուամ-կերէն բայերը կը կատարեն բասնալի պաշտօն։

Նոյնն է նաեւ ընթանաւմ հասարակ բայը. արմատն է ընթերց. ներկայի խումբը կանոնաւոր՝ սե, իսկ կատարեալի խումբը րց. ընթերցայ, ընթերցայց, ընթերց, ընթերցիր, ընթերցարուք, ընթերցեալ։

Հետեւութիւն. դասնամ բային անցեալ զերպայը զրաբարի մէջ դարձնալ է. աշխարհաբարի մէջ դարձնած, և ոչ թէ դասնած. որովհետեւ կը շինուի կատարեալի

արժատէն որ է դարձ. զբարարի մէջ դարձեալ, աշխարհարարի մէջ դարձած, դարձեր,

Պարզ է՝ չէ. դասեայէն կ'ելլէ, բայց դարձած կ'ըլլայ, եւ ոչ թէ դասցած, ինչպէս բանաբէն՝ բարձած, բերեսնուուէն՝ ընդհեցած: — Նոյն նման բանաբէն դասցած, եւ ոչ թէ բանած, իմանաբէն՝ իմացած, եւ ոչ թէ իմանած. պատճառո որովհետեւ անցեալ զերբայց կը շինուի կատարեալի արմատէն: Դարձ, բարձ, բերեց, բաց, իւնաց, եւն:

Ասոնց մասին խօսած եմ իթ գլխում մէջ, տես այդ էր:

Որով հարկ մատց ըսկելու թէ

Մի զրէք

ԴԱՒՅԱԾ

ԱՅԼ զրեցէք

ԴԱՄՉԱԾ

Լ.Բ.

ՄԻՇ ԳՐԵՔ

ԽՈՉՆԴՈՏԸ

ԱՅԼ ԳՐԵՑԷՔ

ԽՈՉԼՇԻՌԸ

Սարսուռ բերող սիսալ մը. մանաւանդ երր չնորհրով թերթի մը մէջ անկուր զիմացդ: Մեր լեզուին մէջ օրէնք է վանկ կազմող երկու բազամայնի մէջ ը մը զնել կարդալու ատեն, եւ զրել զայն միայն տողամարձի պահուն կամ ոտանաւորի մէջ. զանել, մտել, զտա, մտա, դրանել, մրտանել, զբառաւ, մրտաւ, եւն:

Խոշնդրոց՝ այսպէս զրուած՝ անշուշտ պիտի կարդանք խոշնդրու, այսինքն ըթովք. բայց զրուածքը սիսալ է. զի կազմուած է խոյլ-ընդ ուսն բառերէն. ընդէն ըթով չենք կընար չզնել. թէ ոչ՝ կոպիտ սիսալ մը զործած կ'ըլլանք:

Այսպէս զերեսիր, նորինայ, նախինձայ ու նման ցուցանքները պէտք է զրուին զերեսիր, նորինայ, նախինձայ, որովհետեւ երկու առանձին բառեր են: Այսին սիսալը

ուրիշ երեւոյթով ալ կը տեսնուի. կ'ունի կ'են զրովներ կան. վերցուր կ', բնչ կը մնայ, ուն, են. կան ասանկ բայցեր լեզուին մէջ. ոչ բակին, բնեկին ըթերը չեն կրծատուիր. կրին ըթով արդէն կրծատուած է. փոխանակ բակու կը ընէ, կը բսէ, կ'ըսնենց կ'ընէ, կ'ըսէ. խօսակցութեան մէջ յաճախ լսած եմ անուսներէ կը երգէ, կը որոշ եւ նման ձեւեր, որոնց բոլոր սիսալ են. պէտք է զրել, ըսել, կ'երգէ, կ'որոշէ, եւն: Երրեմն ոտանաւորի մէջ բաներ մը կ'ըւլան՝ երբ զրովով նեղն լինայ, կամ նոյն իսկ քաղցրաձայնութեան պահանջով. առնի ուրիշ հարց: Օր Մի՛ սեր, մի՛ ներ, փոխանակ մի՛ բսեր, մի՛ ըների:

Ընդէն ըթով կընայ կրծատուիլ միայն բանաստեղծութեան մէջ, այն ալ երբ առանձին է. երրեմն նուն ալ հետը. 'Դրաւուցեալ, փոխանակ յեղոստուցեալի: զի են փեսայիդ, եւն, եւն:

Ուստի մի՛ զրէք

ԽՈՉՆԴՈՏԸ

ԱՅԼ զրեցէք

ԽՈՉԼՇԻՌԸ

Լ.Գ.

ՄԻՇ ԵՐԳԵՔ, ՄԻՇ ԿԱՐԴԱՔ
ԵՐԿԻՐՊԱԳԵՍՑՈՒԻՔ, ԵՐԿԻՐՊԱԳԱ-
ՆԵԼՈՎ,

ԱՅԼ ԵՐԳԵՑԷՔ, ԿԱՐԴԱՑԷՔ
ԵՐԿԻՐՊԱԳԵՍՑՈՒԻՔ, ԵՐԿԻՐՊ ՊԱԳԱ-
ՆԵԼՈՎ,

Դիե ականջիս մէջ կը դռնչեն Պալայ աիրացուներուն «Այսուեցյ երկիրպագեսցուց»ները, եւ ցանանաներուն «Երկրպա- գանելովձները»:

Մեր հայկարան Հ. Օքսենախու վրդ. կը պատմէր թէ Աւագ ուրբաթի զիշերային ժամերգութեան ատեն Պուսոյ աիրացուները անզամ մը «Այսօր անձու»ի սա տողը.

«Աւակով ընդ վարդապետն» երգիր են «Ուտելով ըզվարդապետն»:

ինքն ալ պոռացեր է, «առևա, պահս է»։ — Ես ինքն ալ անձամբ լսեր իմ Պարտիզակ տիրացու էլէլէլէլ Պօղոս աղայի սա չընադր ընթերցումք։

«Մինչ աղայն էլ՝ իրրե զազայ խօսէի, իրրե զազայ խորհէի, իրրե զազայ համարէի. այլ յորժամ եղէ այր, զաղայութեանն ի բաց խափանեցի»։

Թուղը ագչս տիրացուները ցից հանուել լիք են, ինչպէս նաեւ տպէս զրաշարները, որոնց կ'ապականնեն լեզուին բառերը, այլանդակ տողալարձումներով, որոնց մասին պիտի խօսինք իրենց կարգին։

Դառնալով մեր կրկոտին, աիրացուն ներն ու տէր պապաները զիտնալու են, որ «Երկիրապագեցուը» եւ «Երկրպազանելով» անճոռնի սխաններ են։

«Երկիրապագեցուը»ին ուղիղը ելած է երկրպագել բայչն, աս ալ ելած է երկիր պագանել ոճն։

Բացարքնք: Մեր տղայութեանը՝ (ըստ կէլէլէլ Պօղոսի աղայութեանը) խտալացի բահանայ ուսուցիչ մ'ունէինք, ֆենցոյ առնունով. զարգացած մարդ էր, զրագէտ և հմուտ, որ խտալական del, dello, della յօդերը բացարքելու ատեն, (մեր զասին մէջ կային մէկ երկու աղուաշներ, որոնց անանկ դիրքաւ հասկնաւ առաջինութիւնը չունէին եւ որոնց արդէն եկած տեղինին գործած են շատանց), սա ձեւը կը գործածէր, di ուրբ, ի կաթ, di ill= del սրճակաթ. del-ը ոչ դի է, ոչ ալ իլ, այլ ի առանուրդ մը: Ես ալ նոյն արարուզութիւնն ընկուու եմ մեր կիտուններուն, երկիր՝ ուրբ. պազմանել՝ կաթ. երկրպագել՝ սրճակաթ: Երկրպագել՝ ոչ երկիր է, եւ ոչ պազմանել։

Հաս անզամներ բսի, եւ ո՛վ զիտէ գեռ քանի՞ անզամներ ալ պիտի սսիպուիմ ըսել՝ սա մեր իմաստուններուն զլուխը խոթել կարենալու համար, որ հայ լեզուն ունի

1. Ճեշտ այս կանոնով է որ կազմաւած մն յուսագրել, փոխարքել, արտադրել, ներարքել, պարտարքել, հարկադրել, դմանդրել, ունինդրել, բայց երադրութիւն, արտադրութիւն, փոխադրութիւն, եւն. բայց բարեկամութիւն։

յաներամայո բայեր. այսինքն բայեր՝ որ իրենց արմատին ու վերջաւորութեան մէջ յաւերածական գրեր ունին, ան, լ, նշ, են: Այդ գրերը կատարեալի, այսինքն արմատական խումբին մէջ կը հալին։

Պազմանելը ներկայի խումբին մէջ սոյն այս կեցուածքով է որ կը լծորդուի. պազմեմ, պազմելի, մի՛ պազմեր, պազմեիցմ, պազմենի, պազմենոց։

Կատարեալի խումբին մէջ սակայն՝ կ'ըլլայ պազի, պազից, պազ, պազէր, պազեալ:

Ու զրերը հալեցան: Շարէ այդ կարգին տակ տեսանելի, երտելի, խածանելի, բրանելի, ցացանելի, հարցանելի, են, են։

Ըսինը դարձեալ ուրիշ ատեն թէ որեւէ բարդութիւն կամ ածանցում որ պիտի ընենց պէտք է ընենց բային կատարեալի արմատով: Տիսանելին՝ տեսութիւն պիտի ըսենց, եւ ոչ թէ տեսանութիւն, որովհետեւ բային արմատը պարզ է, կամ ըսենց՝ կատարեալի արմատը տես է. բայի մը արմատը պարզ է, երբ ներկային ու կատարեալին արմատները նոյն են, տես՝ (ան-եմ), արմատ ներկայի տես, (տեսի, տեսեր), տես. արմատ կատարեալի տես: Կատարեալի արմատը նոյն ինքն կատարեալին եզակի երրորդ գէմքն է։

Նոյնն է նաեւ պազ-ան-ելլը, պազ՝ պարզ արմատ, Ալբատ ներկայի՝ պազ. — արմատ կատարեալի՝ պազ. — պազի, պազեր, պազ, (եպազ):

Ուրեմն ունինց երկիր պազմելի ոնք. երկիրը գոյական բառ մըն է, եւ է անորոշ հայցական հոլով, սեփ խնդիր պազմելինին: Նոյն նման ձեռն արկանել, են։

Այս զրուած բայերն եթէ ուզենց բարդութիւններ ընել, ինչ պիտի ընենց. պիտի առնենց բային կատարեալի արմատը՝ որ է պազ, արկ, եւ կազմենց ուզած բառերնիս: Երկրպագուրին. ձեսնարկուրին, եւ ոչ թէ երկրպագանարին, ձեսնարկանուրին¹:

Դնեմ զարաւոզի բային կատարեալի արմատը զիր է. ինչպէս տամին ալ տու, տոր. սակ բացարքել, փառտրել, բյատորել, են, են. զայկաններն ալ՝ բացարքին, փառտրութիւն, բյատութիւն, են: Ալբատ տա ծւ տուր էր, տոսով ալ կ'ըլլայ բարդութիւն,

Նոյն արարողութիւնը պիտի ընենք նաև
երբ բարդ բայ ուզենք կազմել. երկիր
պազանելը պիտի ըլւայ երկրպագել. ձեռն
առևսնելը պիտի ըլւայ ձեռնարիել:

Այսպէս ուրեմն ունեցանք

Երկրպագել, որ Կը Ըստքուի ճիշտ սիրածին պէս. Բ. Ճօրդութիւն ըստ Բագրատունին զասաւորման, (ամ, իմ, իմ, ում, եւ ոչ թէ եմ, իմ, ում, ամ ինչպէս ըրած են բոլոր ուրիշ Քայլենաւորները. Փասնաացին կ'ընէի եր, օր, օր, առ, եւ ոչ թէ րե, օր, օր, եր, այսպէս մէն ազգ, որուն ողջմառթիւնը (լման է):

Լծորդենց երկիր պատաճել եւ երկրապա-
ցել ձեւերը.

ԵՐԿՒՐ	պազանեմ	ԵՐԿՐԱՎԱԳԵՄ
»	պազանէի	Երկրպագէի
ՄԻ	պազաներ	մի՞ երկրպագ
»	պազանէց	մի՞ երկրպագ
»	պազի	Երկրպագեցի
»	պազից	Երկրպագեցից
»	ՊԱՐՑՈՒՆՔ	ԵՐԿՐԱՎԱՑՈՒՆՔ
»	պազանիցեմ	Երկրպագիցեմ
»	պազանել	Երկրպագել
ԵՐԿՒՐ	ՊԱՐՑՈՒՆԵԼՈՎ,	ԵՐԿՐԱՎԱՑՈՒՆՔ
»	պազել	Երկրպագել

պագանուց սրբազնեց
Տիրացուներն ու տէր պատաները տե-
սան անշուշտ վերեւ որ երիտափել բայց
ունեցաւ իր ապառնի որդնակի առաջնի
դէմքը Երկրագլխածանութ, եւ ոչ թէ Երկու-
Պագսածանութ. նոյնպէս Երկուր Պագսածանութ,
եւ ոչ թէ Երկրագլխածանութ. Երկիր պա-
տանելիով պէտք է իրարմէ հեռու զրել.
սուրբ եւ կաթէ են, զատ զատ. Երկուրա-
գլիովն է որճակաթ, ինչպէս վերեւ բա-
յասրեցինք:

Oswah sh' anta

ԵՐԿԵՐՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐ. ԵՐԿԵՐՈՒԹՅՈՒՆ

$$\Pi_{II} = g_P h g \xi'_P$$

ԵՐԵՎԱՆԻ ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅՈՒՆ

տարով աշ. ինչպէս լսեմին աշ է՝ լուս եւ լուսը. Անմինք ուն ի լու ծեւց, եւ լուս զոյականը, եւ ուրիշ բարզութիւնը.

L3.

Նոյն հարցասկը կըսէ զարձեալ թէ և կան
նաեւ տարակարծութիւններ՝ թէսւ ոչ շեշ-
տուած՝ ինձնեւ և յնէ ձեւը ըստք՝ ինձ-
մէ, յօդէմ, մեզմէ, ձեզմէ թէ յինք, յնին-
մէ, ձնէն: Բ, եւը աւելի գրաբարին ար-
մատ մ'ունի՞ օր. յինէն, ի քէն, ի մէն,
ի ձէն, ի են:

Տարակարծութեան ուեւ տեղի չկայ. ին եւ քենա նորանար բառեր չեն, հրն են. մի զարուն նախիրով կը գործածէին յին, ի քենեւ, ի քենեւ. զարարար արգէն զուցաց կը ըստ յին, ի քեն. Մի թի երկուցը մենք ին յայտին է թէ հետեւ պատիւն են՝ ին եւ քեն մեւերուն. Մեղքն բացառական ալ՝ որ մեզն ալ կ'սուտի, ամփոփյըն է ի զարու ի մեզանեն մեւին. ուստանայերը ունին դեռ այս մեւը մեզանից երեւոյթին տակ: Մեզն կարելի է համարել նաև մեզ տրականէն շինուած՝ առ և բարեւլով քան բացառականին յատուկ մեւը, յիրուէ, ի բռնմէն. աշխարհարար՝ իրուէ, իրենցմէն, իրարուէ, եւն, Հայոցէն, Բոնարուէ, եւն:

ինձն կամ ինձն բացառականներն ալ
տրախանէն եւած են, մէ-ի յաւելումպվ.
կամ նոյն իսկ կարելի է իս ձեւէն, (եսին
անորոշ հայցականը). որովհետեւ իսմէ ձեւը
կար հին ատենները՝ յիսմէ զրչութեամբ,
և որովհետեւ մեր լեզուին մէջ մենք իրմէն
առաջ սէ զիրը շուտքը ատեսնել, զայի
փոխանած է, եւ եղած է իզմէ: (Ֆէմինանք
զրոյները գիտնան որ մալ կը զբու հայ
լեզուին ամելի ամորելիք քան մ'ըրած
պիտի ըլլային, եթէ քէմինիզ զրոյն)

առջը իսկու զամ ինէ կը գործածուի։
(Եպիստեմիկա)